

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 7Csp/199/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8117216949
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 10. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dana Farkášová
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2017:8117216949.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudkyňou JUDr. Danou Farkášovou v právnej veci žalobcu: U. L., M.. XX. X. XXXX, A. Q. P. X, XXX XX U., právne zastúpený JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom so sídlom ul. Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník p r o t i žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, právne zastúpenému Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, v konaní o primerané finančné zadostučinenie vo výške 154,62 Eur, takto

rozhodol:

- I. Súd žalobu žalobcu z a m i e t a
- II. Žalovaný má vo vzťahu k žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

Žalobca žalobou doručenou súdu dňa 29. 6. 2017 žiadal, aby súd žalovaného zaviazal zaplatiť mu sumu vo výške 154,62 Eur titulom primeraného finančného zadostučinenia. Žalobu vo veci samej odôvodnil tým, že v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 17C194/2014 sa žalovaný domáhal od žalobcu zaplataenie sumy vo výške 154,62 Eur s príslušenstvom. Okresný súd Prešov žalobu zamietol, pričom rozsudok Okresného súdu Prešov sa stal právoplatný dňa 23. 7. 2016. V pôvodnom konaní boli porušené jeho práva spotrebiteľa, a preto sa domáha finančného zadostučinenia touto žalobou.

2. Žalovaný sa k žalobe žalobcu vyjadril v písomnom podaní, súdu doručenom dňa 31. 7. 2017, v ktorom žalobu žalobcu žiadal v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietnuť. Vo svojom vyjadrení poukázal na skutočnosť, že žalobcovi žiadny nárok na ním uplatňované finančné zadostučinenie nevznikol a nepreukázal ani skutočnosti, na základe ktorých by takýto návrh mohol uplatňovať. Žalobca v podanej žalobe tvrdí porušenie jeho spotrebiteľských práv, ktoré si musel brániť v pôvodnom konaní. Z podanej žaloby nevyplýva osvedčenie a preukázanie tohto tvrdenia. Medzi účastníkmi konania nebolo vydané žiadne rozhodnutie, ktorým by bolo preukázané splnenie podmienky uvedenej v § 3 ods. 5 Zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Žalovaný napáda samotnú vecnú dôvodnosť nároku na uplatňované finančné zadostučinenie.

3. Súd vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi a to: žalobou zo dňa 29. 6. 2017, Rozsudkom OS Prešov č. k. 17 C 194/2014-67 zo dňa 6. 6. 2016, vyjadrením žalovaného zo dňa 24. 7. 2017, ostatným spisovým materiálom a zistil tento skutkový stav:

4. Rozsudkom Okresného súdu Prešov č. k. 17 C 194/2014-67 zo dňa 6. 6. 2016 súd žalobu terajšieho žalovaného zamietol. Žalovanému náhradu trov konania nepriznal. Rozsudok Okresného súdu Prešov nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 23. 7. 2016. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu I. stupňa vyplýva, že v zmluve o poskytnutí revolvingového úveru, zmluva o revolvingovom úvere uzatvorenej

dňa 15. 8. 2008 údaje pod bodom 5 o požadovanom revolvingovom úvere, ktoré podpisoval žalovaný ako zmluvu o poskytnutí revolvingového úveru, nie sú zhodné s údajmi o schválenom revolvingovom úvere, ktoré dopĺňal žalobca bez vedomia žalovaného 15. 8. 2008 a to v údají týkajúceho sa RPMN, keď žalovaný podpisoval zmluvu 13. 8. 2008 s údajom o RPMN vo výške 87,84 % a žalobca zmenil v schválení o revolvingovom úvere tento údaj na 84,92 % a to bez toho, že by s touto zmenou oboznámil pred podpisom žalovaného. Z jeho strany nedošlo k prijatiu tejto zmeny písomnou formou. Týmto postupom žalobcu došlo k zmene zmluvy z 15. 8. 2008 v zmysle § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pričom k prijatiu takto zmeneného návrhu zmluvy zo strany žalovaného nedošlo. Žalobca jednostranne vykonal zmenu zmluvy, ktorá sa týkala výšky RPMN. Táto zmena nebola žalovanému oznámená a nebola ním ani písomnou formou prijatá. V zmysle § 40 ods. 2 Občianskeho zákonníka sa právny úkon urobený v písomnej forme môže zmeniť alebo zrušiť iba písomne. K takejto písomnej zmene nedošlo. Náležitosť o výške RPMN je v zmysle § 4 ods. 2 písm. j) Zákona č. 258/2001 Z.z. základným údajom spotrebiteľskej zmluvy a jeho neuvedenie má za následok, že zmluva je bezúčinná a bez poplatkov v zmysle Zákona č. 258/2001 Z.z. Vzhľadom na to, že žalovaný celkovo zaplatil žalobcovi sumu 1 083,36 Eur, pričom žalovaný poskytol žalobcovi úver vo výške 1 034,66 Eur, súd žalobu žalobcu, v tomto konaní žalovaného ako nedôvodnú zamietol.

5. Žalobca na súdom nariadenom pojednávaní dňa 18. 10. 2017 uviedol, že finančné zadostučinenie v požadovanej výške si uplatňuje na základe straty času, nakoľko v pôvodnom konaní, ktoré viedla JUDr. Straková sa dvakrát zúčastnil pojednávania, na ktoré žalovaný vôbec neprišiel. Nechcel pokračovať v uvedenom spore, ani žalovať žalovaného o rozdiel, keďže mu bol poskytnutý úver vo výške 1 034,66 Eur a žalovanému zaplatil titulom úveru sumu 1 083,36 Eur. Nechcel pokračovať v ďalšom spore, ani žalovať o preplatenie rozdielu. Potom sa obrátil na svojho právneho zástupcu, ktorý mu poradil podanie tejto žaloby. Sumu 154,- Eur chcel od neho žalovaný bezdôvodne. Na túto sumu nemal vôbec nárok. Pôvodná pôžička bola vo výške 10 000,- Sk, potom prešli na menu Euro, pôžičku žalovanému postupne splácal.

6. Súd vec prejednal na pojednávaní dňa 18. 10. 2017 v neprítomnosti žalovaného a jeho právneho zástupcu postupom podľa § 180 CSP, tí svoju neprítomnosť ospravedlnili v písomnom podaní, súdu doručenom dňa 21. 8. 2017, v ktorom súhlasili s prejednaním veci v ich neprítomnosti.

7. Na základe takto zisteného skutkového stavu súd právne uzatvára:

8. Podľa § 1 Zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, tento zákon upravuje práva spotrebiteľov a povinnosti výrobcov, predávajúcich, dovozcov a dodávateľov, pôsobnosť orgánov verejnej správy v oblasti ochrany spotrebiteľa, postavenie právnických osôb založených alebo zriadených na ochranu spotrebiteľa (ďalej len „združenie“) a označovanie výrobkov cenami.

9. Podľa § 2 písm. a) Zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, na účely tohto zákona sa rozumie a) spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti, zamestnania alebo povolania.

10. Podľa § 3 ods. 3 Zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

11. Podľa § 3 ods. 5 Zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

12. Súd žalobu žalobcu považoval v celom rozsahu za nedôvodnú. Súd poukazuje na rozhodnutie KS Žilina sp. zn. 11Co159/2015 zo dňa 25. 5. 2015, kde súd v odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval, že z hypotézy § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, ktoré priznáva spotrebiteľovi právo na

primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá, jednoznačne vyplýva podmienka úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti ustanoveného zákonom č. 250/2007 Z.z. alebo osobitnými predpismi spotrebiteľom. Účelom a zmyslom citovaného ustanovenia je odškodniť spotrebiteľa za diskomfort, ktorý nastal z dôvodu, že spotrebiteľ sa rozhodol uplatniť ochranu proti porušeniu práv a povinností zo strany dodávateľa na súde a v tomto konaní bol úspešný. Nepostačuje však, že dodávateľ porušil svoje povinnosti. Z hypotézy citovanej právnej normy jednoznačne vyplýva, že spotrebiteľ musí byť pri uplatnení tohto práva úspešný. Iba za tohto predpokladu mu vznikne právo na priznanie finančného zadosťučinenia.

13. Rovnako súd poukazuje na rozsudok KS v Prešove sp. zn. 14Co91/2012, ktorý k výkladu § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa jednoznačne konštatoval, že z ohľadu na jeho neurčitú hypotézu a v záujme eliminácie jeho možného zneužitia je nevyhnutné sledovať jeho účel, ktorým je nastolenie rovnováhy zmluvných strán, pričom posudzovanie každého nároku na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia je vecou individuálnych skutkových zistení.

14. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa je podmienený úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti spotrebiteľom v súdnom konaní, čo však nie je prípad žalobcu v tomto konaní. Podľa názoru súdu ustanovenie § 3 ods.5 tretia veta zákona o ochrane spotrebiteľa v žiadnom prípade nemožno vykladať, že je to automaticky duplicitný peňažný nárok spotrebiteľa za akýkoľvek úspech v spotrebiteľskom spore.

15. Rovnako súd poukazuje na rozsudok OS Nové Zámky sp. zn. 9C130/2012 zo dňa 24.6.2013, kde súd konštatoval, že ďalším atribútom, ktorý musí súd zohľadniť pri priznaní finančného zadosťučinenia je, že takéto zadosťučinenie možno priznať iba v prípadoch úspešného uplatnenia porušenia práv alebo povinnosti ustanovených zákonom o ochrane spotrebiteľa. Z hľadiska § 3 ods.5 zákona o ochrane spotrebiteľa preto musí byť preukázané, že došlo k úspešnému uplatneniu práva na strane spotrebiteľa.

16. Primárnym zmyslom priznania primeraného finančného zadosťučinenia spotrebiteľovi je reparácia takých následkov protiprávných konaní zasahujúcich do jeho práv a právom chránených záujmov, ktoré nie sú škodou, ani bezdôvodným obohatením. Na rozdiel od neoprávneného zásahu napr. do osobnostných práv fyzickej osoby sa vznik ujmy nevyžaduje. Vznik práva na primerané finančné zadosťučinenie zákon viaže iba na úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti od zodpovednej osoby na súde. Výšku finančného zadosťučinenia, či kritéria pre posúdenie jej primeranosti zákon nevymedzuje. Určenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia je tak v plnej dispozícii spotrebiteľa, ktorý pri jeho požadovaní nie je normatívne nijako limitovaný. V dôsledku tohto špecifika je možnosť zneužitia uvedeného inštitútu veľmi vysoká.

17. Súd posudzuje a vníma inštitút primeraného finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods.5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa ako inštitút, ktorý má funkciu satisfakcie pre spotrebiteľa, voči ktorému sa dodávateľ zachoval nepoctivo, ale má aj sankčnú funkciu voči nečestnému dodávateľovi, aby ho odradil od pokračovania v nezákonných praktikách voči spotrebiteľom. Súd konštatuje, že poskytovanie právnej ochrany v dôsledku porušenia práv strán v spore má však byť vyvážené. Súd má teda postihovať nepoctivých dodávateľov, k čomu slúžia rôzne právne inštitúty, či už spomínaný inštitút primeraného finančného zadosťučinenia alebo aj vyslovenie záveru o neplatnosti zmluvných podmienok alebo celej odplaty za úver.

18. Z podanej žaloby a ani z tvrdenia žalobcu vôbec pre súd nevyplývalo, aké právo žalobcu bolo porušené. Žalobca si ako spotrebiteľ neuplatňoval v žiadnom súdnom konaní porušenie svojich práv alebo povinností. V pôvodnom konaní pod sp. zn. 17C 194/2014 žalobca vystupoval v pozícii žalovaného, pričom súd konštatoval, že nedošlo k uzatvoreniu písomnej zmluvy o úvere. Žalovaný poskytol žalobcovi úver celkovo vo výške 1.034,66 eur, z ktorého žalobca zaplatil žalovanému sumu 1.083,36 eur. Podľa názoru súdu tak s poukazom na právny záver súdu v konaní pod sp. zn. 17C 194/2014 vznikol žalobcovi nárok na vrátenie sumy ako rozdielu medzi sumou úveru, ktorú mu žalovaný poskytol a sumou ktorú žalobca žalovanému preplatil. Sám žalobca však súdu na pojednávaní uviedol, že žiadne peniaze od žalovaného už nechce, nechce pokračovať v súdnych sporoch. Súdu vôbec nie je zrejmé, aká ujma, resp. škoda vznikla v majetkovej sfére žalobcu, ktorá by zakladala dôvodnosť nároku na priznanie finančného zadosťučinenia. Ak žalobca sám v žalobe, ako aj na pojednávaní súdu

prezentoval, že náhrada má satisfakčnú a relutárnu funkciu, potom súdu vôbec nie je zrejmé, z akého dôvodu a skutočností žalobca tieto skutočnosti tvrdí a aké dôkazy označil súdu na preukázanie týchto svojich tvrdení.

19. Podľa rozhodnutia Ústavného súdu SR č. IV. ÚS 210/2004, cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany nielen deklaráciou porušenia, príp. príkaz na ďalšie konanie bez porušenia základného práva.

20. Podľa názoru súdu na priznanie žalobcom uplatneného nároku neexistuje žiaden skutočný a zákonný dôvod, z tohto dôvodu súd žalobu žalobcu v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietol.

21. O trovách konania súd rozhodol postupom podľa § 255 ods. 1 CSP. Žalobca v tomto konaní bol v celom rozsahu neúspešný, nevznikol mu nárok na náhradu trov konania, naopak úspešnému žalovanému súd vo vzťahu k žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník postupom podľa § 262 CSP po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Prešov písomne v 2 vyhotoveniach.

V odvolaní sa uvedie ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, uvedie sa spisová značka. Ďalej sa uvedie proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Odvolanie musí byť podpísané. Rozsah v akom sa rozhodnutie napáda môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak žalovaný nespĺní povinnosť uloženú týmto rozsudkom môže žalobca podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku.